

RÁÐSTEVNA

Signar Dam legði síðani upp til kjak við sínnum fyrilestru um, at fólk ynskir at verða longst møgult í egnum heimi.

Annika Olsen setti stevnuna, áðrenn Eyðun Christiansen, stjóri í Kommunufelagnum helt ein fyrilestur um, hvussu ein kundi væntað, at tænaustøðið á eldraðkinum fór at vera, eftir at tað var lagt út til kommunurnar. Boðskapurin hjá honum var, at tænaustøðið fór í øllum førum ikki at lækka.



í egnum heimi longst møgult.

- Tað er lætt at vera

pensjónistur, tá men hevur eina "feita" pensjón. Tí er tað eitt frálíkt hugskot at

tey, sum hava eina feita pensjón, lata teimum, sum bara hava fólkapensjóna,

nakað. Tí flatskatturin gav ikki fólkapensjónistunum nakað, segði Signar Dam.

Hin seinna fortreytin er

at betra um heimarøktina.

- Øll, sum hava við heimarøkt at gera, viðganga, at heimarøktin hevur ov vánalig kor, segði Signar Dam. Allarflestu eldru, ið búa heima, hava tørv á hjálp við onkrum. Hendan hjálpin er hjá nógvum alneyðug, fyri at tað skal vera gjørligt hjá teimum at verða verandi heima.

- Ja, tað er bíligari at fólk búa heima. Tað er bíligari, tí tænaustan er verri, sló Signar Dam fast.

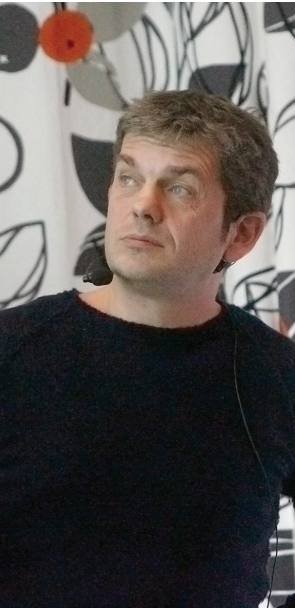
Sjálvur er Signar Dam langt síðani fari um pensjónsaldurin, men arbeiðir framvegis sum kommunulækni. Hann avvísti, at hann ynskti at senda øll á røktarheim, so skjótt tey fyltu 67, men gjørdi tó fundarfólkunum greitt, at í hansara hugaheimi, so varð eitt røktarheimspláss eitt nógv betri tilboð, enn at lata tey eldru sita einsamøll heima.

- Tað er eingin straffur at enda á røktarheimi. Eg síggi hvønn dag, hvussu gott fólk hava tað á stovni, ansað av starvsfólkum, og við

góðum samfelag við onnur javnaldrandi.

Í kjakinum eftir røðuuna skeyt eitt fundarfólk upp at broyta orðingina til heldur at vera "longst møgult í egnaðum heimi." Viðkomandi vísti á, at tað er ikki altíð tað besta, at verða búgvandi heima hjá sær sjálvum, tí tað eru ikki øll heim, sum eru egnaði at eldast í.

Hóast tey vóru fleiri, ið vóru ósamd við Signari um, at tað eru ov fá røktarheimspláss, so vóru fundarfólk flest samd um, at heimarøktin varð niðurpind, og at fólkapensjónin ikki strekkir til, og tískil mangla báðar fortreytirnar fyri at kunna tosa um at fólk skulu verða longst møgult í egnum heimi.



sum ikki av egnum ávum vóru komin at liggja samfelagnum til byrðu.

- Slíkur hugsunarháttur er als ikki ókendur í dag, segði Arne Thorsteinsson.

Í 1959 verður fólkapensjónin sett á stovn.

- Tá slitnaði aldargamli reyði tráðurin av happing, revsing og niðurgering fyri at taka við almennari veiting. Hendan lógin hevur havt avgerandi hugsunarligar broytingar við sær.

Fólkapensjónin var ein universellur rættur, eins og frí sjúkraviðgerð, greiddi Arne Thorsteinsson. Frá at verða ein veiting, su tú mátti liggja á knæ og biðja harra tín um, gjørdist hetta ein rættur, sum øll høvdu.

Øll kunnu óskammaði søkja um fólkapensjón.

Seinastu tíðani nýtti Arne Thorsteinsson til at líta frameftir.

- Verður fólkapensjón avtikin, spurdi hann fundarfólki, og mátti ásannað, at politisku signalini bendu á tann bógvinn.

Hann vísti á, at fólkapensjónin var nógv minkað í virði seinastu 15 árin. Grundupphæddin stendur í stað og viðbótin hevur mundað lítið aftur ímóti.

- Vit hava vánaligastu fólkapensjón í norðurlondum og fólkapensjónin í Føroyum er einans 65 prosent av eini danskari pensjón, segði Arne Thorsteinsson og vísti á, at í Danmark

er pensjónin 45 prosent av BTÚ, meðan hon í Føroyum er 35 prosent.

- Eru vit hugsjónarlaga aftur á veg í olmusutíðina, er spurningurin. Er tað veruliga tað, vit ynskja?

Skulu politikkarar aftur veita gomlum fátækum stakkaladýrum olmu?

Arne Thorsteinsson óttast, at hetta er eitt rák í tíðarandanum, við minkandi solidariteti, størri individualisering, størri egoismu og sjálvsøkni. Arne Thorsteinsson heitti tó á fundarfólkið at standa ímóti hesum isakøldu vindunum frá vestanættini.

- Lat okkum halda vast við tann solidaritet sum Niels Grundtvig, Henrik



Ibsen, Jeppe aakjær og Hans Andrias Djurhuus, skrivaðu um. Lat okkum vera sum

maðurin heldur enn trøllið í Peer Gynt, eftir Henrik Ibsen, maðurin sum segði,

Maður, ver tú sjálvur, meðan trøllið segði, Ver tær sjálvum nokk.